

han har 5,000 Kr. i Udbytte af Skibsparter, som om nogle Aar have Udsigt til at være aldeles værdiløse; naar han betaler Indkomstskat af disse 5,000 Kr., betaler han i Virkeligheden Skat af et Formueforbrug, og det er det jo ikke Meningen, at han skal efter det foreliggende Forslag; men i hvad Maal han her betaler Skat af et Formueforbrug, der er det Ulykken, at det lader sig blot ikke bestemme, og det lader sig endnu mindre bestemme ved Beregning af Indtægten fra de allerfleste Forretninger, det være Landbrug eller Handel eller en hvilken som helst Forretning, saa vil det i mangfoldige Tilfælde være ganske umuligt at sige, hvor man staar over for Formueforbrug, hvor man staar over for Formueopsparing, og hvor man staar over for ren Indtægt; det er ikke muligt, selv om man har det bedst gennemførte Bogholderi og den mest samvittighedsfulde Statusopgørelse. Men i samme Grad som man mangler et paalideligt Regnskab, i samme Grad er det endnu mindre muligt, og i samme Grad vil derfor hele Ansættelsen af Indkomsten komme til at hvile paa et vilkaarligt og ganske upaalideligt Skøn. Og der er saa den anden store Indvending mod en personlig Indkomstskat, hvilende paa Selvangivelse, at man kan gøre, hvad man vil, i Retning af at gøre sine Skatteblanketter eller sine Skatteskemaer, som de vedkommende skulle udfylde, omstændelige, og man kan gøre sin Skattekommission saa inkvisitorisk, som man vil, i første Instans vil Indtægten Beregning væsentlig komme til at hvile paa det Skøn, som den, der skal sættes i Skat, selv foretager. Og der er det da saa, at selv om Folk ere ærlige, saa kan det være vanskeligt for dem at opgive korrekt den rette Indtægt, men hvad der er værre, er, at, hvis de have en lidt laks Samvittighed, vil det være overordentlig let at knibe ned i den Angivelse af Indtægten, paa hvilken deres Skat beregnes. Det er derfor ingeniørlunde blot en aandrig Vits, naar man — det var vistnok i Frankrig — kaldte Indkomstskatten en Skat paa Ærlighed, men der var en stor Sandhed der laa deri, og det er maaske ogsaa en af Grundene til, at vi staa over for det ret betegnende Faktum, at denne i sin Rod mest demokratiske Skat har, saa vidt jeg ved, indtil den Dag i Dag ikke kunnet faa Indpas i det mest demokratisk styrede Land Frankrig, og at i det folkestyrede Land, hvor den har faaet Indpas, England, er den udført i en Form, hvor de væsentligste Indvendinger, som jeg her har fremført, ikke længere gælder. — Selv med dette Syn

paa en Indkomstskat, kunde jeg alligevel godt gaa med til den. Hvis en Indkomstskat blev paalignet for f. Eks. at sætte os i Stand til at udvikle vort Forsvar, som det bør udvikles, skulde jeg med største Glæde den Dag i Morgen give min Stemme, selv om den var meget højere, end der her er Tale om, og for ikke at blive staaende ved den omstridte Forsvarssag kunde jeg nævne mange andre Krav til Statskassen, til hvis Opfyldelse en Indkomstskat var fuldt forsvarlig, jeg skal rent eksempelvis nævne de mange Lønningskrav, som med Rette ere oppe og Dag for Dag blive mere og mere paatrængende, efterhaanden som Livsforbrøden stige i Pris. Vi ville ikke kunne udskyde disse Krav i Længden, hvad enten de sigte paa Underofficererne, Post- og Telegrafembedsmændene, eller de mange andre af Statens Embeds- og Bestillingsmænd hvis Løn ikke staar i Forhold til de stigende Priser paa alt. Jeg kunde ved Siden heraf fremhæve en Række af Opgaver, som ligge for, og som ville stille Krav til Statskassen, og over for hvilke en Indkomstskat var paa sin Plads, men som maaske nu maa udskydes, eftersom vi ved den samlede Reform trods den ny Skat, kun blive mindre i Stand til at opfylde dem. Derfor har jeg i den Forbindelse, hvori den her fremkommer, særlig vanskelig ved at stemme for Formue- og Indkomstskatten.

Naar jeg saa skal udtale mig om, hvorfor jeg har en saa særlig Indvending over for den Anvendelse, her er Tale om, ja, saa ligger det jo i, at jeg ikke finder det rigtigt, at man indfører Indkomstskatten for at afskaffe nogle i sig selv sunde og naturlige Skatter til Staten. Det, der ved Skatteoverførelsen sker — deri kan jeg for saa vidt ikke være ganske enig med den ærede Finansminister — er ikke at bibeholde de gamle Skatter, vi have til Staten; paa en ringe Del nær er det i Virkeligheden, at vi afskaffe de faste Ejendomsskatter til Staten, og dette er, efter min Mening, ikke nogen fra Statens Side fornuftig Foranstaltning. Vi have ikke større Ejendomsskatter eller faste Skatter, end at der er et meget naturligt og for saa vidt berettiget Forhold mellem dem og de andre Skatter til Staten, og de ere ikke anderledes fordelte, end at de hvile nogenlunde ligeligt paa By og Land. Hvis man, som det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Hage) — og efter min Mening med Rette — vil betragte Gammel-skatten nærmest som en Grundbyrde, hvad den faktisk er, saa er det især langt fra,